

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alešem Smetankou ve věci

žalobce: **T. C. T.**
v ČR bytem X
zastoupen JUDr. Zdeňkem Veberem, advokátem
sídlem Purkyňova 10, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 9. 2025, č. j. MV-125154-4/SO-2025,

takto:

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.

Odůvodnění:

1. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 4. 6. 2025, č. j. OAM-47756-22/DP-2024 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), zastavilo řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „*OSVČ*“) podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Žalobcovo odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaná zamítla podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) shora uvedeným napadeným rozhodnutím. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“), s níž spojil návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.
2. Žalobce ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě tvrdil, že mu hrozí nenahraditelná újma v podobě ztráty bytového oprávnění, že má žaloba reálnou naději na úspěch a dále že v případě povinnosti se vrátit do Vietnamu nebude mít žalobce možnost se vrátit do České republiky a v případě vyhovění žalobě ani možnost účastnit se správního řízení. Dle žalobce neexistuje převaha veřejného zájmu na okamžitém výkonu rozhodnutí.
3. Žalovaná ve svém vyjádření k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nejprve poukázala na výjimečnost institutu přiznání odkladného účinku. Podle žalované byla návrhová tvrzení příliš obecná a nikterak výjimečná či specifická, aby mohla odůvodnit přiznání odkladného účinku žalobě. Případný úspěch žalobcovy žaloby nelze předjímat. Zvýšené finanční náklady ani časová náročnost spojená s vycestováním a případným návratem nejsou mimořádné skutečnosti, které by měly odůvodnit přiznání odkladného účinku žalobě.
4. Žalobce následně v replice uvedl, že v ČR žije od roku 2008, má zde manželku a rodinné zázemí, dlouhodobě podniká jako OSVČ, kdy má zákazníky a závazky. Jeho návrat do Vietnamu by znamenal faktické znemožnění návratu v důsledku probíhajícího řízení a tvrdého vízového režimu. Žalobce dále odkazoval na judikaturu vyslovující se k udržení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rodinného života a kontinuity legálního pobytu dlouhodobě integrovaných cizinců. Trval na to, že hrozba ztráty pobytového oprávnění je relevantní újma.

5. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*
6. Z citovaného zákonného ustanovení plynou dvě hmotněprávní podmínky přiznání odkladného účinku žalobě, a sice (i) že právní následky napadeného rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (ii) že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
7. Smyslem přiznání odkladného účinku žaloby není oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Jedná se o zvláštní nástroj, který má zabránit situaci, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu došlo ke zcela konkrétní, závažné a nevratné újmě. Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud totiž přiznáním odkladného účinku ještě před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Proto je třeba k užívání tohoto nástroje přistupovat velmi zdrženlivě (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 Afs 261/2018-28). Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud nerozhoduje tak, že by předjímal rozhodnutí ve věci samé, ale zjišťuje existenci zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žaloby uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s.
8. Ve vztahu k první podmínce v obecné rovině platí, že je na žalobci, aby ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku specifikoval, v čem má jemu hrozící újma spočívat, a aby tvrzené skutečnosti náležitě doložil, příp. alespoň věrohodně osvědčil. Jen tak může soud posoudit, zda neprodleným výkonem nebo jinými právními následky správního rozhodnutí může žalobci skutečně vzniknout nepoměrně větší újma, resp. újma těžko nahraditelná či kompenzovatelná.
9. V usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyložil, že § 73 odst. 2 s. ř. s. zavazuje soud v každém řešeném případě vzít v úvahu všechny pro věc významné okolnosti: „*Zákonodárce záměrně koncipoval odkladný účinek jako normu, při jejíž aplikaci musí soud vždy zvážit všechny individuální okolnosti sporné věci. (...) Nelze soudním výkladem nastavit podmínky přiznání odkladného účinku tak, že je v podstatě splní každý cizinec, kterému hrozí povinnost opustit území státu. Jak správně uvádí usnesení ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-32, v bodě 7, takový přístup by „vedl k paušálnímu přiznávání odkladného účinku všem kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím, se kterými je spojena povinnost vycestovat z území České republiky, čímž by byla zcela popřena výjimečná povaha institutu odkladného účinku, jakož i záměr zákonodárce nepřiznat kasačním stížnostem brojícím proti takovému typu správních rozhodnutí odkladný účinek automaticky, tedy přímo ze zákona“.* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dodal, že „[...] i zájem na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti nepochybně může být (dle okolností) důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nemělo by tomu tak být ovšem automaticky bez dalšího, ale obvykle jen ve spojení s dalšími důvody (např. týkajícími se rodinného či soukromého života stěžovatele), nebo v návaznosti na individuální okolnosti a specifika soudního řízení v dané věci. Všechny tyto individuální okolnosti by však měly jasně a

konkrétně plynout ze stěžovatelem osvědčených tvrzení. Soud zde vždy poměřuje újmu, která brozí stěžovateli, a újmu, která přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, stejně jako možný rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem (...).“ Dále rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že „[č]istě jazykový výklad § 73 odst. 2 s. ř. s. by mohl svádět k závěru, že při rozhodování o tom, zda odkladný účinek přiznat, anebo nikoli, se poměřuje pouze a jen vzájemný poměr újmy žadatele o jeho přiznání a újmy jiných osob. V tomto smyslu by tedy i vcelku nepatrná újma žadatele mohla být důvodem přiznání odkladného účinku, byla-li by újma ostatních osob ještě mnohem „nepatrnější“. Takový mechanický výklad však opomíjí základní znak odkladného účinku, a sice že jde o institut výjimečný, který nemá být v řízeních před správními soudy pravidlem. A měl-li by pravidlem být, nestanovil by zákonodárce jako základní pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá. Pojetí odkladného účinku jako výjimky z pravidla tedy znamená, že újma, která má brozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod 25).“

10. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu též vyplývá, že žalobce je pro úspěšnost svého návrhu povinen tvrdit včas, úplně a konkrétně rozhodné skutečnosti o vzniku nenahraditelné újmy. Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2020, č. j. 8 As 203/2020-78, vyplývá, že „[n]ávrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a osvědčen, protože je to stěžovatel, který je povinen tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly újmu, přičemž hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (viz usnesení ze 3. 10. 2017, č. 9 AfS 275/2017-20). (...) skutečnosti, z nichž je hrozící újma dovozována, se musí týkat zejména bezprostřední budoucnosti (...).“ K závažnosti hrozící újmy pak v usnesení ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 As 17/2012-30, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[d]ůvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.“
11. Naopak tvrdit a osvědčovat rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, je úkolem žalovaného. Soud přitom není oprávněn (tím spíše není povinen) zjišťovat splnění uvedených podmínek z úřední povinnosti (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017-20).
12. K citované judikatuře soud doplňuje, že, byť byly uvedené závěry vysloveny Nejvyšším správním soudem v souvislosti s posouzením návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, dozajista se *mutatis mutandis* uplatní i pro případy posuzování návrhů na přiznání odkladného účinku žalobě.
13. Žalobce nekonkretizoval, jaká závažná újma mu právními účinky napadeného rozhodnutí bezprostředně hrozí. Nepoukázal na žádné individuální, specifické a mimořádné okolnosti, které by mohly odůvodnit přiznání odkladného účinku žalobě. Z žalobcových tvrzení

neplyne, jaká konkrétní závažná újma by mu měla hrozit tím, že byla zastaveno řízení o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, nadto v případě, kdy žalobci není napadeným rozhodnutím uložena definitivní povinnost opustit území ČR (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019-49, č. 4281/2022 Sb. NSS).

14. Žalobce v návrhu na přiznání odkladného účinku tvrdil pouze obecně, že mu hrozí nenahraditelná újma v podobě ztráty pobytového oprávnění, nicméně takové tvrzení je velice nekonkrétní a nemohlo založit důvodnost žalobcovu návrhu, neboť na něm není nic mimořádného. Žalobce nijak nespecifikoval, jak by rozhodnutí o zastavení řízení o jeho žádosti mohlo založit hrozbu ztráty jeho pobytového oprávnění. Ačkoliv žalobce v podání ze dne 3. 11. 2025, jímž reagoval na vyjádření žalovaného k jeho návrhu na přiznání odkladného účinku, doplnil svá tvrzení k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě tím, že v ČR žije od roku 2008 a má zde manželku a rodinné zázemí, dlouhodobě podniká jako OSVČ, a jeho návrat do Vietnamu by znamenal faktické znemožnění návratu, tak tato svá tvrzení ponechal v obecné rovině, a navíc je ničím nedoložil, resp. neosvědčil. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce je ve vztahu k naplnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku povinen nejen tvrdit (a to dostatečně konkrétně), ale též svá tvrzení soudu prokázat (případně alespoň osvědčit). Je třeba si uvědomit, že soud o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku podané žalobě (a to s ohledem na zákonnou lhůtu pro rozhodnutí o takovém návrhu) rozhoduje na počátku soudního řízení, tedy v době, kdy zpravidla ještě nemá od žalovaného správního orgánu k dispozici správní spis (tak jako tomu bylo i v tomto konkrétním případě).
15. Další tvrzení žalobce doplněná v podání ze dne 3. 11. 2025 (tj. nezavinění absence u výsledku, hodnocení činnosti žalobce správním orgánem jako nelegální práce) se vztahují k věcnému posouzení žaloby a nebyla pro posouzení naplnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě relevantní. Žalobcem odkazované „*usnesení 1 Azs 33/2014*“ soud v databázi rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nedohledal, tudíž se jím nebylo možné blíže zabývat.
16. Mimoběžným s podmínkami pro přiznání odkladného účinku žalobě bylo žalobcovo tvrzení o předpokládaném procesním úspěchu jeho žaloby. Z tohoto tvrzení totiž nijak nevyplývala újma, která by žalobci právními účinky napadeného rozhodnutí měla hrozit. Při posouzení žalobcovu návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud zároveň nemohl hodnotit žalobcovu žalobu věcně (srov. *usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2019, č. j. 3 As 184/2019-91, bod 25*), nelze proto předjímat ani její procesní úspěch.
17. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalobce neprokázal (resp. ani neosvědčil), že by mu právními účinky napadeného rozhodnutí bezprostředně hrozila závažná újma. Nesplnění této první ze dvou výše uvedených podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě je plně dostačující pro to, aby soud odkladný účinek podané žalobě nepřiznal. Soud již proto nepřistupoval k posouzení otázky, zda by byla naplněna i druhá z podmínek, tedy zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
18. Závěr, že v případě neprokázání hrozby konkrétní závažné a reálné újmy na straně žalobce má být návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut, je i ústavně konformní, jak se podává v *usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. III. ÚS 1183/20*, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost směřující proti rozhodnutí krajského soudu o nepřiznání

odkladného účinku podané správni žalobě. Ústavní soud dovodil následující: „*V prvé řadě tak bylo třeba doložit existenci újmy, která by byla stěžovateli způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Jestliže takovouto újmu stěžovatel nedoložil, soud nemohl rozhodnout jinak, než jak učinil.*“ [tj. zamítl žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku – pozn. soudu].

19. Lze tedy uzavřít, že žalobce dostatečně konkrétně netvrdil, ale zejména neprokázal (resp. ani neosvědčil), že by mu výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí hrozila závažná a reálná újma, a proto soudu nezbylo, než návrh na přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *a contrario* zamítnout.
20. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že nepřiznáním odkladného účinku v žádném případě nepředjímá své meritorní posouzení žaloby, ve kterém se bude zabývat přezkoumáním zákonnosti napadeného rozhodnutí. V této fázi řízení se soud zabýval pouze otázkou naplnění podmínek na přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 odst. 2 s. ř. s.
21. O nákladech řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nerozhodoval, neboť postupoval analogicky podle § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s., a tedy o případných nákladech vzniklých v této souvislosti rozhodne v rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je kasační stížnost nepřipustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 12. listopadu 2025

Mgr. Aleš Smetanka v.r.
samosoudce